

LIKARIJSKÁ TRILOGIE

Nejlepší den pro umírání

Vladimír Šlechta

KRVAVÉ POHRANIČÍ

BROKILON

Motto:

Orok iss kygchwaa, orok iss kygchwaa...
(Skřeti vylézají, skřeti vylézají...)

popěvek starého elfa

„Nechodíme světem, abychom konali dobré skutky. Jsme žoldáci.
Bojujeme na základě smlouvy.“

Thompson

VLADIMÍR ŠLECHTA
NEJLEPŠÍ DEN PRO UMÍRÁNÍ
(Thompsonův rok)

Copyright © 2010 by Vladimír Šlechta

Cover © 2010 by Michal Ivan

Maps © 2010 by Ladislav Hrdina

2nd Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN tištěná kniha 978-80-86309-35-4

ISBN PDF: 978-80-7456-041-5 (142 kniha)

ISBN PDF čtečky: 978-80-7456-042-2 (143 kniha)

ISBN ePub: 978-80-7456-043-9 (144 kniha)

ISBN Mobipocket: 978-80-7456-044-6 (145 kniha)

Vladimír Šlechta

Nejlepší den pro umírání

(Thompsonův rok)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

Knihy Vladimíra Šlechty v nakladatelství Brokilon

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Gordonova země

3. Hořící přízraky

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)

2. *Likario (Nejhorší den)* *

3. *Orcigard* *

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

OGGERDOVSKÝ CYKLUS

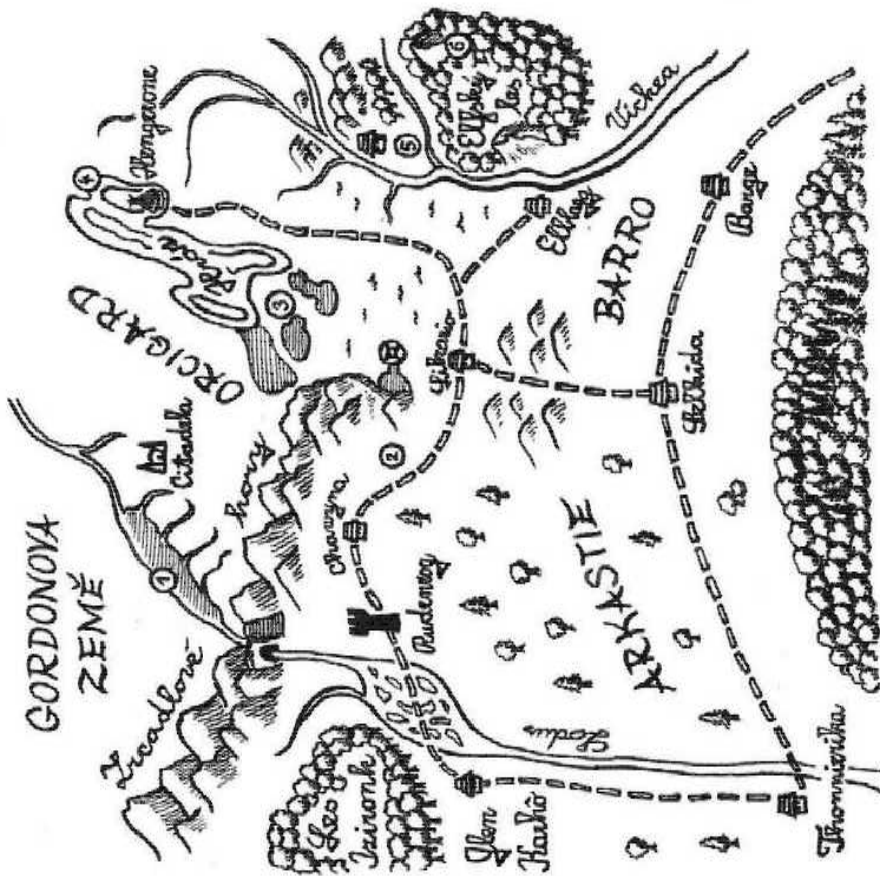
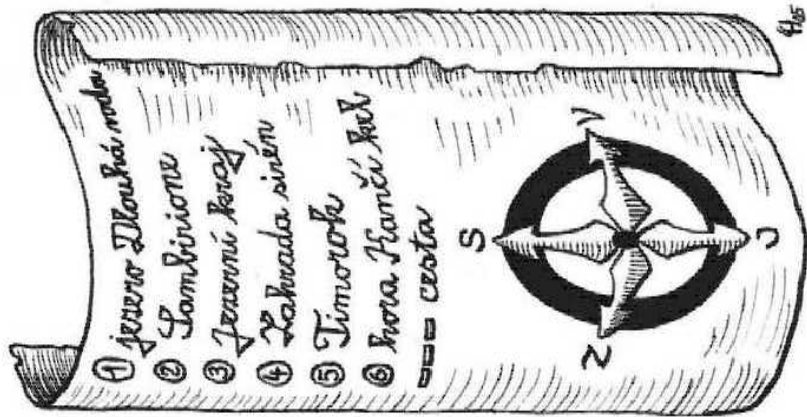
***Střepy z Apokalypsy (povídky)* ***

***Keltská brána* ***

** připravujeme*

Obsah:

Zimní zakázka.....	8
(koniec roku 159 letopočtu Hraničních zemí, zima)	
Největší záhada orcigardu	44
(začátek roku 160 letopočtu Hraničních zemí, zima)	
Frank Ormond: Thonnierika	94
(Z knihy „Zapomenutý svět, zapomenutý čas“)	
Zkáza Thonnieriky	102
(rok 160 letopočtu Hraničních zemí, jaro)	
Frank Ormond: O magii	222
(Z knihy „Zapomenutý svět, zapomenutý čas“)	
Čolkova výchova: Lekce z logiky	232
Prastarý nepřítel	235
(rok 160 letopočtu Hraničních zemí, léto)	
Nejlepší den pro umírání	292
(Thompsonova píseň)	
Frank Ormond: hraniční země – užitečné informace	295
(z knihy „Zapomenutý svět, zapomenutý čas“)	
Stříbrný roh	300
(rok 160 letopočtu Hraničních zemí, podzim)	
Doslov.....	345

Zimní zakázka

*(konec roku 159 letopočtu
Hraničních zemí, zima)*

Jorg Dachler klopýtal, brodil se sněhem a pokoušel se o běh. Poslouchal vlastní zrychlený dech, skřípot sešlapávaného sněhu i vzdálený pokřik pronásledovatelů. Nejsilnější ze všeho však bylo ticho. Sníh, který pokýval cestu i les, dusil zvuky jako tlustá peřina.

V takových chvílích má člověk pocit, že slyší vzdálené zvonění. Rolničky. Slyšel je i Jorg Dachler.

Rolničky? Nevěnoval tomu pozornost.

Jenže tohle byly skutečné rolničky.

Doběhl za ohyb cesty a uviděl jezdce v černém plášti. Srdce mu poskočilo radostí. Zahlédl sáně, tažené čtyřspřežím vraníků.

Sáně a dva, tři, čtyři... Pouze čtyři ozbrojení muži.

Prerývaně oddechující Jorg zastavil uprostřed zasněžené cesty a zamával rukama. Kočí už ho zahlédl a škulbl opratěmi: „Ouuuu! Zastavte, herky!“

Sáně setrvačností popojížděly k Jorgovi, sníh skřípal pod skluznicemi, zvonění rolniček utichalo. Jezdci v černých pláštích vyrazili vpřed.

„Pozor, můj pane!“ vykřikl Jorg. „Pozor! Nepřátelé!“

Z bílého lesa vylétl šíp a zabodl se mu pod levé rameno. Jorg se znovu rozběhl.

Z ohybu cesty i zpoza zasněžených stromů vybíhali Jorgovi pronásledovatelé: muži oblečení do zeleného sukna, obutí do vysokých kožených bot. Na hlavách měli kapuce či huňaté bobří čapky, v pěstích svírali luky a lovecké oštěpy. Byly jich snad dvě desítky.

„Útočí na nás!“ vykřikl kapitán jezdců ochraptělým hlasem. „Tam, v lese! Zpátky k saním! Braňte paní!“

Tři jezdci zarazili koně, čtvrtý si však špatně vyložil povel a cválal po cestě dál. Minul Jorga Dachlera a pozvedl krátké kopí.

Chladný vzduch rozechvěly letky šípů. Střelci se nacházeli víc než padesát kroků od jezdce, mířili však přesně. Muž i kůň schytali během okamžiku víc než deset zásahů. Kůň zařičel, vzepjal se na zadní a do plece se mu zabodl lovecký oštěp. Znovu zaržál. Pak padl na bok a zalehl muže, který nestačil vyskočit ze sedla. K Jorgovi dolehlo zaprašění jezdcových kostí.

Jorg se rozběhl se k jezdcům, do bezpečí.

Na plošině saní se vztyčil rozložitý vousáč v medvědíh kožichu, byl to pan Walter Kollmann, majitel panství. Vedle něj, přikrytou kožešinami, zahlédl Jorg jeho mladou manželku, Aglaju rozenou la Barro.

„Pro Bledou paní, můj pane!“ ječel Jorg. „Jsou v přesile a dobře ozbrojení!“

„Co se to tu děje?“ překřikoval pan Kollmann ržání vystrašených koní. „Kdo jsi?“

„Jsem Jorg Dachler, můj pane, váš hajný. V lese jsou pytláci!“

Cítil, jak mu po zádech stéká krev.

Trojice jezdců se shrnula před sáně do jakési ochranné hradby. Jorga nechali projít. Pronásledovatelé se zastavili čtyřicet kroků od saní, kousek od dodělávajícího koně.

Jeden z pytláků popošel ještě kus dál a hlasem plným nenávisti křikl na Jorga: „Příště už budeš mrtvé, meslivečko! Pamatoj, že máme tvojo staró a tvojo parchante – podřízneme je jako podsvenčata! Počkáme do sómraku! Do sómraku – ne dýl! Pak vezmeme Šťekeř atakem!“

Pan Kollmann, rudý vzteky, už slezl ze saní, v pěsti svíral tasený meč. „Na co čekáte, zaútočte! Rozneste je na kopytech!“ řval hněvivě.

Padlý kůň mátožně hrabal nohou, jezdec se nehýbal.

Než se jezdcí odhodlali k útoku, zdvihl mluvčí pytláků ruku: „Padáme vocád!“

Pytláci ochotně poslechli. Ti obezřetnější couvali, ostatní se prostě otočili a vběhli mezi zasněžené stromy. Náhle byli pryč.

Jorg Dachler se zapotácel a byl by padl do sněhu, jenže to už u něj byl pan Kollmann a zachytil ho do náruče. „Neboj se, chlapče, postarám se o tebe,“ zafuněl mu do ucha.

Vlekl Jorga k saním a hulákal: „Lambe, Zangenere! Dojděte pro Ebera!“

Aglaja Kollmannová, rozená la Barro, se naklonila přes postranici a začala zvracet. Teprve teď si Jorg všiml, že paní Aglaja je asi tak v šestém měsíci těhotenství.

Pan Kollmann ho strkal na plošinu saní, kapitán jezdců mu s ním pomáhal. Jorg slyšel hlasy jakoby z dálky.

„Eber je mrtvý, pane Kollmanne...“

Jorg přemáhal mdloby. „Pro Bledou paní, můj pane,“ jektal, „otočte sáně a vraťte se do Barge!“

„Tohle je moje panství a já tady udělám pořádek. Projedeme do Štěkře, chlapče?“

„Ano... Nechají nás projet... Máme čas do soumraku... Tak to říkali...“

*

„To pod námi je Štěkeř?“ řekl Thompson. „Počkejte, pane správce, trochu to obhlédneme, takhle z vršku.“

Správce Štěkře, tělnatý chlapík v obnošené šubě, zastavil utahanou mulu, v jejímž sedle strávil značnou část včerejšího i dnešního dne. Thompsonovi původci, Richarda i Čolek, se okamžitě posadili na své batohy, obhlídka krajiny je nijak nezajímala.

Hrádek Štěkeř se nacházel necelou míli od nich. Vystavěli ho ze solidního hrázděného zdiva do výšky tří podlaží, zdálo se však, že třetí patro nikdy nikdo nevyužil. Půdorysné rozměry nebyly nijak přehnané, asi třicet na třicet kroků. Uprostřed zbýval prostor na malý dvůr. Stavitel se vyřádl především při budování střechy: Střešní plášť všelijak zprolamoval a dovybavil podružnými hřebínky, úžlabími, vikýři, arkýři a vysokými komíny. Z jihozápadního rohu vystupovala hranatá věžička, míněná spíše jako ozdoba.

Štěk

K hrádku Štěkeř náležely hospodářské budovy, které však nevytvářely obvyklou vesničku se shlukem domů a s návsí. Naopak: sýpky, stáje stodoly i domy pro nevolníky se táhly zasněženou plání jako korálky navlečené na šňůře. Řídká linie staveb, dlouhá necelé tři míle, směřovala od západu na východ a hrádek se nacházel zhruba v jejím středu.

„Pěkný hrádek,“ pokýval uznale Thompson.

Thompson nevypadal jako poloviční elf. Elfové jsou štíhlí a drobnější než lidé, Thompson většinu lidí převyšoval. Elfové mají vlasy plavé, popelavé či zcela bílé, kdežto Thompsonovy dlouhé kadeře, rozhozené po ramenou, měly hnědou barvu. Byl vysoký, ramenatý, zdánlivě třicetiletý. Po elfském otci zdědil jen delší, mírně zašpičatělé uši, které prozrazovaly jeho původ – a pak ještě porci příslovečného elfského půvabu. Měl úzkou tvář s velkýma očima a ústy, která se dokázala jak usmívat, tak zkřivit do úsměšku.

V tuto chvíli byl oblečený s vybraným vkusem – do drahého a vysoce módního kompletu, sestávajícího z kožených kalhot, kazajky a vesty. Vše bylo ozdobeno přezkami, cvočky a vkusným prošíváním. Před zimou se Thompson chránil dlouhým vlněným pláštěm, pod nímž se rýsoval meč, zavěšený pod ramenem. Vedle ušmudlaného správce vypadal Thompson spíš jako majitel panství než jako najatý žoldněř.

„Pěkný hrádek,“ zopakoval. „Proč ho postavili takhle v dolíku? Co to bylo původně – nějaká pohraniční pevnůstka?“

„Ne,“ zafuněl správce. „Štěkeř nikdy nesloužila jako pevnost. Postavili ji jako lovecký hrádek.“ Z hlasu bylo znát, že správce je unavený až do krajnosti. Většinu včerejšího i dnešního dne strávil na zasněžené cestě mezi Štěkří a městečkem Muchlov.

„Vévodové z Barro že by si užívali lovu a podobných zábaviček?“ podivil se Thompson. „Měl jsem za to, že byli odjakživa obchodníci a válečníci. Obchod a válka, válka a obchod a tak pořád dokola. Jak to, že si udělali čas na honění jelenů?“

„To já nevím,“ hlesl správce. „Nepamatuji, že by tu kdy vévodové lovili. Štěkeř tu stojí snad sedmdesát, možná osmdesát let. Původně ji prý obklopoval Vychnický les, ale ten už ustoupil, jak

vidíte. Je tu obstojná půda, a tak tu praděd dnešního vévody založil hospodářství... Je to důležité, pane?“

„Jistě, všechno je důležité,“ přikývl Thompson a pohledem prozkoumával krajinu. „Štěkeř obklopoval les, ale ten ustoupil. Řekl bych, že přímo uprchl. Zastavil se až támhle, pokud dobře vidím. Ta bílá barva mi splývá.“

Severně od Štěkre, tedy tím směrem, kde stál Thompson, už Vychnický les zmizel úplně, rozprostírala se tam jen zasněžená pole. Daleko na západě i na východě však zůstal tak, jak tam rostl odjakživa. Směrem k jihu se mezi linií budov a masivem nedotčeného lesa nacházela proluka, široká asi míli. Proluku v létě využívali jako pastviny, nyní byla zasněžená. Osadníci ponechali v proluce osamocené skupinky stromů.

„Ten široký pás mezi lesem a domy – to je dobré, nepřítel se nemůže přiblížit nepozorovaně,“ ukázal Thompson. „Znepokojují mě ty remízky na pastvinách, je jich tam docela dost... Jenom si zopakují: Štěkeř i Vychnický les dostala madam Aglaja la Barro jako věno. Budovy, polnosti i nevolníci teď náleží rovným dílem jak jí, tak jejímu manželovi, panu Kollmannovi... Takže, pane správce, jak je Vychnický les široký? Kolik má na šířku odsud až k Losinavě?“

„Patnáct mil,“ zněla odpověď.

„Losinava, pokud se nepletu, tvoří hranici mezi vévodstvím Barro a Impériem,“ vyzvídal Thompson dál. „Komu patří země za Losinavou?“

„Baronu org Charabelasovi...“

„Hele, dole se to nějak hemží,“ přerušil je Čolek.

„Jo, vidím,“ kývl Thompson.

„Co se tam děje?“ poulil správce krátkozraké oči.

„Přijíždějí tam nějaké sánky tažené čtyřspržím,“ vysvětlila mu Richarda. „A tři jezdcí...“ Před časem jí poranili jazyk, od té doby vyslovovala poněkud drnčivě.

„Pro Bledou paní!“ vyjekl správce. „To musí být pan Kollmann! Snad s sebou nepřivezl paní Aglaju – to by bylo špatné! Slyšel jsem, že paní Aglaja čeká dítě! Pojd'te, musíme jít!“

„Jistě,“ přikývl Thompson. „Čolku, Ri, zvedněte se z toho sněhu. Rodino, seberte se.“

Čolek a Richarda sbírali nadité batohy, z nichž neúpravně vyčuhovaly opeřené konce šípů i nenatažené luky. Držením těla se podobali vojákům poražené armády. Richardu sice Thompson oblékl do pěkného kožíšku a módní liščí čapky, zpod kožíšku však stejně vykukovaly třásně obnošené haleny a zimní mucklutiny, obšité opelichanými pozůstatky jakési dávno zesnulé vydry. Hubený Čolek, drobný elfolidský míšenec s veverčími zuby, se ani nepokoušel o nějaký náznak elegance. Přes loveckou halenu si oblékl příliš dlouhou vestu z beraní kůže a v pase ji stáhl několikrát obtočenou šňůrou. Na hlavu si narazil ukořistěnou ušanku, její chlopně si svázal pod bradou.

„Pojďte, rodino,“ vyzval je Thompson, vysoký, hezký, samolibý. „Tam dole nás potřebují.“

*

Sníh před hrádkem byl rozdupaný, dva ukoptění chlapíci v dlouhých hazukách a vypelichaných kožešinových vestách vypřahali koně ze saní. Kolem nich pulzoval asi třicetihlavý shluk vyděšených nevolníků. Správce vedl Thompsona do hrádku. Prošli vysokými dvoukřídlými dveřmi, uvnitř na ně dýchl chlad starých stěn. I tady bezcílně pobíhali nějací lidé, bylo jich méně než těch venku, ale zdáli se ještě vyděšenější.

Prošli temným průjezdem, vystoupali po nějakých schodech a ocitli se v rozlehlé prostydle místnosti s vysokým trámovým stropem. Denní světlo sem dopadalo velikými okny ze skleněných tabulek. Kousek od krbu stál kovaný držák na palivové dřevo, vedle něj rozlehlá postel a dvě titěrná sedátka. Víc nábytku tu nebylo. Na neomítnutých kamenných zdech viselo pár zašlých drapérií.

Napříč postelemi ležel na bříše mládenec v kalhotách a kazajce ze zeleného sukna, ze zad mu trčel zlomený šíp. U okna stál kapitán jezdců v černém plášti, zpod kterého probleskoval kov kroužkové košile. Pan Kollmann, brunátný, nízký, ale rozložitý čtyřicátník, chodil sem a tam. Zatím si ani nesundal medvědí kožich. Ostatně – nečekali ho, v místnosti dosud nikdo nezatopil a byla tu pořádná zima. Když uviděl příchozí, zaprskal do pečlivě zastřižených černých

vousů: „Konečně vás našli, správce! Kde jste se schovával? Tenhle muž nutně potřebuje ranhojiče!“

Richarda se opřela o kamennou zeď a sundala si z hlavy čapku. Čolek položil svůj batoh na zem a sedl si na něj.

„Tady nemáme žádného doktora, vznešený pane!“ zakníkal vystrašený správce. „Jen takového, který léčí dobytek...“

„Tenhle muž byl raněný, když hájil moje zájmy, a já se o něj postarám, i kdybych ho měl operovat sám!“ řval pan Kollmann a ukazoval na Jorga Dachlera. „A o vás se taky postarám – vy neschopnej idiote!“

„Žádný křik není zapotřebí,“ zavrnil Thompson. „Ošetřím ho.“

„Cože? Co jste zač? Pane správce – co jste to sem přitáhl za bandu pobu...“

Thompson udělal drobné gesto a pan Kollmann rázem ztichl. Pak Thompson vysekl dokonalou poklonu: „Jmenuji se Thompson. Thompson, k vašim službám. Tato dáma je má družka Richarda a zde tento mladík je můj syn, říkáme mu Čolek. Patří k nám ještě můj dědeček, ten je však dosud v lesích. Zjišťuje pozice pytláků a jejich počet.“

„Váš dědeček...“

„Buďte bez obav, postarám se o vašeho hajného. Jsem studovaný lékař. V Thonnierice jsem provozoval lékařskou praxi.“

„Lékařskou praxi?“

„Ano. Také jsem na tamní univerzitě přednášel filozofii, doufám, že vás takové počínání příliš neuráží.“

Pan Kollmann, dokonale vyvedený z míry, se rozhlédl po příchozích. Čolka jen přelétl pohledem, zadíval se však na Richardu a nedokázal od ní odtrhnout oči.

„Ona je... Ona je...“ zakoktal.

Richarda měla štíhlou a houževnatou postavu, popelavě šedé vlasy zkrácené hned pod špičatýma ušima, velké mandlové oči. Nejvýraznější ze všeho byly jizvy na jejích lících. Kdysi jí někdo rozřízl ústa od ucha k uchu a pak je zase sešil rychlými, neobratnými stehy. Neúspěšně se pokusila zakrýt jizvy modrozeleným tetováním.

„Ona je elfka!“ vyhrkl konečně pan Kollmann.

„Nikoliv elfka, ale půlelfka. Je v tom nějaký problém?“

„Já nevím...“

„Já jsem také půlelf, pane Kollmanne, podívejte se na moje ucho,“ odhrnul si Thompson dlouhé tmavé vlasy. „Ale teď, s vaším dovolením, bych se věnoval pacientovi. Stále ztrácí krev. V chladném počasí se krev špatně sráží, víte? Ri? Byla bys tak laskavá a asistovala mi?“

Richarda se pohnula. Útlá ženská ruka chytila Jorga za zápěstí. Jorg, nacházející se na rozhraní mdloby a vědomí, pocítil mravenčení. Žhaví mravenci se mu rozlézali od zápěstí až k srdci. Do této chvíle se třásl zimou, teď ho zalévalo teplo. Pohnul hlavou, podíval se stranou a zahlédl zohyzděnou, nesmírně smutnou tvář Thompsonovy společnice.

„Tak se na to podíváme,“ halasil Thompson. „Čolku – zalov v batohu a podávej. Čisté plátno, nožík, umrtvující mast, vždyť víš, co a jak. Chlapče, jak se jmenuješ? Jorg? Tahle tvoje kazajka i košile jsou na vyhození. Nasákly krví a teď jsem ti je ještě musel rozřezat. Je tu docela zima, co že jsi tak nalehko? Pane Kollmanne, Jorg bude potřebovat náhradní oblečení...“

Jorg Dachler cítil, jak mu obratné prsty vyndávají hrot šípu ze zad. Vlastně to ani nebolelo.

Utápěl se ve smutných Richardiných očích, tepnami mu proudilo roztavené zlato.

„Hrot nebyl hluboko, narazil na lopatku. Víte, co si myslím? Nechtěli ho zabít, jenom postrašit. Vypláchni to kořalkou, Čolku. Podej jehlu a nit...“

Ve chvíli, kdy mu lili do rány silnou pálenku, pocítil Jorg bolestivé škusnutí, které však okamžitě odeznělo. Zašíváli ho – ale jako by to dělali někomu jinému. Mohla za to utišující mast? A nebo mravenčení, proudící z půlelfčiny ruky?

Obvázáli ho, posadili na posteli a oblékli do vyšívané košile a nabírané kazajky, které nechal pan Kollmann přinést ze saní. Nakonec mu dali vypít nějakou trpce chutnající tekutinu. Jorg cítil, jak se mu rychle vrací síly.

„A teď, pane správce,“ zahartusil pan Kollmann, „bych rád věděl, co se tady děje! Kdo byli ti lidé, kteří nás napadli?“

„Také bych si to rád vyposlechl,“ zaševalil Thompson.

„Jsou to pytláci, pane,“ pustil se správce do vysvětlování. „Sedláci z druhého břehu Losinavy z panství barona org Charabelase. Naučili se lovit ve vašich lesích.“

„Jak je to možné? Jak jste to mohli připustit?“

„Posílal jsem stížnost na baronovu kancelář. Odpověděl mi nějaký nižší úředník – že pan baron má na svém panství pořádek a nebude ho zajišťovat v nějakých... pustinách. Pro obyvatele Impéria je všechno, co se nachází severně od jejich hranic, pohraničím.“

„Jaké doprošování, člověče! Musíte těm sedlákům ukázat tvrdou ruku! Zakročit!“

„Snažíme se, pane, ale je nás málo. Příliš málo.“

„Kolik máte lesníků? Dvanáct? To vám připadá málo?“

„Jen deset, můj pane. Jednoho zabili pytláci na jaře, dalšího ošklivě potloukli. Ještě se nevzpamatoval, zůstává na lůžku...“

Pan Kollmann ochabl ve svém rozhořčení a řekl docela tiše: „Jak dlouho už to trvá s těmi pytláky?“

„Odjakživa můj pane. Nechtěl jsem tím zatěžovat slečnu Aglaju, dokud byla majitelkou panství ještě ona... Bylo to jen drobné pytláctví, pane, jenomže teď se to strašně zhoršilo! Drzost pytláků přesáhla všechny meze!“

„Ukážu jim!“ zvedl pan Kollmann sevřenou pěst.

Thompson se pousmál: „Co jim ukážete, pane Kollmanne? Překročíte Losinavu, vtrhnete na území Impéria a vypálíte baronu org Charabelasovi pár vesnic?“

Správce mu skočil do řeči: „My děláme, co je v našich silách, můj pane! Předevčírem sbíral chalupník klestí a našel vyvrženého srnce. Spěchal pro nás a my jsme číhali, až se pytláci vrátí pro kořist. Jednoho jsme zatkli a uvěznili, další uprchli. Báł jsem se, že se jich přihrne celá tlupa a pokusí se našeho zajatce osvobodit. Ještě včera jsem odjel do Muchlova, před měsícem tam byli ubytováni naši vojáci. Jenže vojáci odtáhli. Zastihl jsem v Muchlově jen tuhle ozbrojenou skupinu... rodinu pana Thompsona... Oni se vyznají v zacházení se zbraněmi, můj pane!“

„Co jste vůbec zač?“ podíval se pan Kollmann na Thompsona. „Doktor? Filozof?“ Poslední slovo vyplivl, jako by to byla urážka.

„Nic z toho už není pravda,“ pokrčil Thompson rameny. „Jsme žoldáci. Zabíjíme skřety za peníze.“

„Zabíjíte skřety?“

„Jistě. Orky v Orcigardu. Arkastie vyplácí za skalpy odměnu.“

„Jak jste se vůbec ocitli v Muchlově?“ zeptal se pan Kollmann udiveně.

„Chystali jsme se tam přezimovat. Chtěli jsme v místním hostinci strávit pár měsíců. Přečkat do jara. Muchlov – to jméno se mi líbilo. Hodně jsme si zašli, abychom se dostali právě tam.“

„Věřte, že nám budou užiteční, můj pane!“ vmísil se do hovoru správce. „Pytláci se vrátili, jak jsem se obával! Přitáhli ve velikém počtu! Prý obsadili samoty Lomec a Kapradiny! Rodinu hajného Jorga Dachlera vzali jako rukojmí – on utekl, aby nás varoval!“

„Můj pane!“ přerušil ho kapitán jezdců, stojící u okna. „Támhle na západě stoupá sloup kouře.“

Okno směřovalo k jihu. Místnost se nacházela ve druhém patře a krajina se stále mírně svažovala, takže skleněnými tabulkami bylo možné přehlédnout celý pás zasněžených pastvin a remízků mezi Štěkří a nedotčeným lesem. Sloup kouře se zdvíhal ve vzdálenosti pěti či šesti mil.

Správce přešel k oknu a sevřel ruce v pěsti: „Zapálili samotu Lomec!“

Brunátná červeň ve tváři pana Kollmanna se změnila na sinalou. Zdálo se, že muž v medvědímu kožichu neví kudy kam.

„Co budeme dělat?“ vyhrkl.

„Počkáme na dědečka,“ zaševelil Thompson. „Myslím, že tu za okamžik bude.“

„Počkáme? Na vašeho dědečka?“

„Ano...“

Čekali. Pan Kollmann, správce i kapitán jezdců se dívali z okna, pozorovali vzdálený požár. Mladičký Čolek seděl s hlavou v dlaních na složených batozích. Zjizvená Ri k němu přiklekla, objala ho a cosi mu šeptala do ucha.

Thompson přešel k posteli a oslovil Jorga: „Jak se cítíš, mládenče?“

„Dobře,“ odpověděl Jorg. „Vlastně dobře.“

„Vždyť jsme si na tobě taky dali záležet.“

„Pane Thompson, pytláci drží mou rodinu, ženu a dvě malé děti...“

„Něco s tím uděláme. Neměj strach, Jorgu. Znáš dobře místní lesy? Odsud až k Losinavě? Vyznáš se v situaci? Vede ty pytláky někdo?“

„Vůdce pytláků se jmenuje Bogart,“ odpověděl Jorg.

„Bogart – to je jméno, nebo příjmení?“

„Nevím. Prostě Bogart. Je rychtářem osady Cambefort.“

„Ah! Vaše válka začala být osobní! Znáte se i jmény! Myslím, že dědeček je tady.“

Dveře do místnosti se otevřely, dovnitř však foukl jen závan studeného vzduchu. Oči přítomných se upřely tam, kde se ve veřejích mihotala jakási rozostřená šmouha. Už jen z pozorování té šmouhy bolely oči. A náhle, ostře a bez přechodu, se na místě šmouhy zhmotnil vysoký stříbrovlasý elf.

Pan Kollmann, kapitán jezdců i Jorg Dachler tlumeně vykřikli.

„Tohle je můj dědeček Skjúwink,“ představil elfa Thompson.

Jorg vydechl. Ještě nikdy předtím elfa neviděl. Tohle nebyl elfský les, tady elfové nikdy nežili. Rázem pochopil, proč se vypráví, že elfové jsou ve skutečnosti přízraky nebo lesní démoni.

Šel z něj strach. Také z něj vyzařovala jakási nadlidská vznešenost. Vůbec nevadilo, že je starý, prastarý. Oblékl se tak, jako by venku zuřilo horké léto: do volné haleny z losí kůže, ozdobené sežmoulaným třepením, která mu sahala až ke kolenům. Na nohy si obul zašlé mucklutiny, vysoké elfské boty vykrojené z jediného kusu kůže tak, aby při jejich šití bylo zapotřebí co nejméně stehů. Jinak už na sobě neměl nic. Žádný plášť, žádný kožich nebo vestu, žádnou čepici. Elf si zimy nevšímal. Možná že si však zima nevšímal jeho.

Na zádech mu visel obrovský dvouruční meč. Kolem hlavy se mu ježily oslnivě bílé vlasy, které vypadaly jako svatozář. Trčely z nich dvě dlouhé špičaté uši.

„Ted' si můžeme popovídat, jak to vypadá v lese,“ řekl Thompson. „Dědeček spočítal pytláky. Kolik jich je?“

„Sto a padesát,“ řekl elf. Hlas měl krákoravý, nemelodický. Jak promluvil, bylo vidět, že už přišel o většinu zubů. Ty zbylé však

zůstávaly ve svých lůžkách jako vojáci, hájící se vší rozhodností svěřenou pevnost.

„Sto padesát?“ vyjekl správce. „I se stráží pana Kollmanna a s řemeslníky dáme dohromady sotva třicet mužů. Sto padesát pytláků? Tohle ne! To je konec.“

„Co ta hořící samota? Byl jsi tam, dědečku?“

Elf zkrivil bezkrevné rty do úsměvu: „Oni... zdivočeli. Jejich velitel říkal – žádné násilí. Jenže velitel byl jinde. Vyhnali lidi z domu. Vyhnali krávy z chléva. Zapálili střechy. Dvě ženy pomuchlovali, jednu potrhali uvnitř. Jeden mladík chtěl bojovat, udeřili ho do hlavy sekerou, zemřel. Jednoho dospělého muže zbili, zlomili mu ruku. Starého muže pověsili za nohy na strom. Odřízl jsem ho. Odvedl jsem ho – i ty dvě ženy a všechny ostatní – do lesa a ukryl je.“

„A co má manželka?“ vykřikl Jorge. „Ublížili jí? A co mé děti?“

„Kdo je tvá manželka, člověče?“ upřel na něj elfbledé oči.

„Zůstala ve srubu na mýtině. Je hezká, tmavovlasá... Jsou s ní dvě děti, tříleté děvčátko a pětiletý chlapec.“

Elf kývl. „Ublížili jí, ale ne tak, jak myslíš. Tam jsou jiní muži. Větší disciplína.“

„Vy jste se díval, jak týrají a zabíjejí nevinné lidi? Jen jste se díval?“ vykřikl pan Kollmann. „Jak jste mohl? Máte přece zbraň!“

Elf mlčel, usmíval se. Místo něj promluvil Thompson.

„Asi jste mi špatně rozuměl, pane Kollmanne. Nechodíme světem, abychom konali dobré skutky. Jsme žoldáci. Bojujeme na základě smlouvy.“

„Necháte se najmout ode mne?“ zachraptěl pan Kollmann. „Uzavřete se mnou smlouvu?“

„Jistě. Žádná práce nám není na obtíž.“

Z místa, kde seděl Čolek s hlavou v dlaních, zaznělo tiché zakvívání: „Ne! Tohle ne! Už je to tady zase...“

„Jaké jsou vaše podmínky?“ vyptával se pan Kollmann.

„To si teprve musím ujasnit. Zatím jsme na smlouvu zabíjeli jenom orky... Něco bych vám navrhl, pane Kollmanne. Ať se rozhodnete tak či tak, musíte propustit uvězněného pytláka.“

„To neudělám! Byl přistižen při pytláctví, budu ho soudit a nechám ho pověsit!“

Thompson přešel k oknu a zadíval se na vzdálený sloup kouře.

„Mám plán,“ řekl. „Ale zbývá málo času, všechno musíme stihnout do soumraku. Pane Kollmanne, nemáte jinou možnost než někoho poslat za tím Bogartem. Pošlete správce, jsem si jistý, že ho zná. Ať dohodne podmínky. Pytláka vyměníme za rodinu Jorga Dachlera.“

„Nebudu s nimi vyjednávat!“ vybuchl pan Kollmann, v obličeji znovu zbrunátněl.

Thompson jen nepatrně zavrtěl hlavou: „Udělejte to. Věřte mi. Mám plán. Budete spokojen.“

Pan Kollmann dvakrát nasucho polkl a pak přikývl. „Jděte tam,“ mávl na správce, jako by odháněl mouchu. „Vezměte si bílou vlajku a jděte za tím Bogartem. Slyšel jste, co máte vyřídit.“

„Momentik,“ zadržel správce Thompson. Přes skleněné tabulky ukázal do krajiny: „Předání rukojmí proběhne támhle pod tím velkým osamělým dubem. Nikde jinde, na tom trvejte. A o nás, tedy o mně a o mojí rodině, nesmíte říct ani slovo, rozumíte? Ani slovo! Teď jděte.“

Správce vyšel z místnosti, Thompson si zamyšleně mnul hladce oholenou bradu.

„Myslíte, že na to přistoupí?“ vyhrkl dychtivě Jorg Dachler. „Vrátí mi rodinu za propuštěného pytláka?“

„Ne. Odmítnou to,“ vysvětlil mu Thompson. „Řeknou správci, že máme propustit zajatce a pak že se uvidí.“

„Tak jaký to má všechno smysl?“ přidal se pan Kollmann.

„Přemýšlím. Zatím jsme zabíjeli především orky. Předpokládám, že zabíjet lidi bude o něco těžší. Je jich sto padesát... To by nemusel být problém. Párkrát jsme se střetli se stejně velkou skřetí skupinou. Už jsi někdy zabíjel lidi, dědečku? Myslím – v takovémhle množství?“

Starý elf neřekl nic, jeho lehký úsměv se však rozšířil, jako by se za starýma očima objevila příjemná vzpomínka.

„Znáte se s pytláky jmény,“ pokračoval Thompson. „Oni znají vás, vy je. Dříve jste se nejspíš vzájemně navštěvovali o slavnostech,

že je to tak, Jorgu?“ Mladý lesník přikývl. „Teď se přátelství změnilo v nenávist. Musíme si ujasnit, kdo ti pytláci jsou. Svobodní sedláci, žánní nevolníci. Pokládají se za řádné lidi. Celý rok žijí bohabojným životem, ctí barona org Charabelase, odvádějí mu daně. V zimě, když nemají co na práci, přecházejí na území Barro, aby si v lesích princezny Aglaji, nyní již provdané Kollmannové, dopřáli trochu té panské zábavy. Nebo se pletu?“

„Tak to je,“ přikývl Jorg.

„Jsou to slušní lidé a vůbec nechťejí zabíjet, pálit a znásilňovat. Když jim však někdo brání v lovu jelenů a kanců, tak je to pořádně nakrke.“

„To jsou moje lesy,“ zachraptěl pan Kollmann nevěřicně. „Moji jeleni a kanci...“

„Jeleny a kance bych zatím neřešil. Máte mnohem větší problém, pane Kollmanne. Jak jsem řekl – ti pytláci jsou slušní lidé z druhé strany hranice. Teď jsou přesvědčení, a to je zajímavé, že jsou v právu. To z vás se v jejich očích stali lupiči a násilníci. Bránili jste jim v lovu v lesích, které podle jejich mínění nikomu nepatří. Teď jste svévolně uvěznilí jednoho z nich a oni jsou rozhořčení. Chtějí boj a chtějí krev. Ani ten Bogart je nejspíš nedokáže zadržet. I když jim vydáte zajatce a ještě přihodíte výkupné, nezastavíte je. Těší se na boj. A pokud jim boj neposkytnete, zařídí si ho sami. Zaútočí. Cítí se naprosto beztrestní a ve skutečnosti i beztrestní jsou. Jejich pán, baron org Charabelas, se nebude zajímat o to, co spáchali mimo jeho území.“

„Budeme se bránit!“ vykřikl pan Kollmann.

„Jistě, můžeme je odrazit. Pokud však někoho zraníme nebo zabijeme, ostatní se vrátí později a budou se mstít.“

Pan Kollmann bledl a jaksi se zmenšoval. „Řekl jste, že máte plán,“ pronesl úplně tiše.

„Mám dobrý plán a ten zní: nejlepší by bylo zabít je všechny, nebo alespoň většinu z nich. Zlomit je. Zmasakrovat je tak, aby už nikdy nepomysleli na pomstu.“

„Ano! To chci!“ vykřikl pan Kollmann.

„Jste si jistý, pane Kollmanne? Víte, že to unese vaše svědomí? Už jste viděl dvacet mrtvých chlapů, naskládaných do řady?“

Dokážete se s tím vyrovnat? Věřte, že pokud je nezlomíme, půjdou po vás znovu a znovu.“

„Chci, abyste je zlomili,“ řekl pan Kollmann pevně. „Pobijte jich co nejvíc.“

„Dobře. Ted' je tu otázka placení. Za jeden orčí skalp dostaneme deset sorynů a nevím, proč by to mělo být u lidí jinak. Budete si přát jejich skalpy? Nebo jejich hlavy jako důkaz?“

Jorg Dachler měl náhle pocit, že se stal svědkem čehosi neskutečného. Pobít sto padesát lidí a přinést jejich hlavy?

Pan Kollmann dychtivě jednal: „Budu věřit vašemu slovu, Thompson. Žádné skalpy ani hlavy nepotřebuju.“

„Dobře. Je tu další věc. My uděláme práci, vezmeme odměnu a půjdeme. Nechceme žádné pozdější splátky. Když vezmu v úvahu sto zabitých pytláků, aby se nám to dobře počítalo, a vynásobím je deseti, vychází mi částka jednoho tisíce sorynů. To je hodně peněz. Máte u sebe vůbec tolik?“

Pan Kollmann se rozhlédl po místnosti, ale správce, který by mu mohl říct, kolik je v pokladně Štěkre, už byl pryč.

„Počkejte chvíli,“ vyhrkl a vyšel z místnosti ven. Čekali, nikdo nepromluvil. Sto zabitých mužů? Jeden tisíc sorynů? Jorg Dachler ani kapitán jezdců si něco takového nedokázali představit.

Pan Kollmann se po chvíli vrátil a za ním šla jeho žena Aglaja, podepíraná služkou, uplakaná, s rudými skvrnami na tvářích, břicho vyduté těhotenstvím.

„Prosím tě, Waltere, už žádné násilnosti... Už žádní mrtví... Prosím tě...“

Pan Kollmann ji odstrkoval zpět do chodby: „Tiše, dušinko, tiše, musíš na sebe být opatrná. Vrať se zpátky do tepla. Věř mi, všechno bude v pořádku...“

Konečně ji vystrkal zpět na chodbu a přesvědčil, aby odešla. Pak přitáhl jednu z titěrných stoliček a na její sedadlo vysypal obsah koženého měšce: hrst sorynů, čtyři zlaté marky, dvě náušnice vykládané drobnými rubíny. Nakonec zlatý řetěz s medailónem, který předtím měla na krku paní Aglaja. „Vezmete tohle?“

Thompson si cennosti pečlivě prohlédl: „V Likariu mi za všechny tyhle věci zaplatí tak čtyři sta sorynů. Možná pět. Tímhle si můžete

zaplatit tak šedesát, sedmdesát mrtvých pytláků, při takovém množství už vám můžu nabídnout slevu.“

Shrnul mince i ostatní věcičky zpátky do měšce a ten podal panu Kollmannovi. „Tady – ještě si nechte měšec u sebe. Platí se až po dokončení zakázky.“ Natáhl k panu Kollmannovi otevřenou dlaň: „Obchod je ujednán?“

„Ujednán,“ plácl mu do dlaně pan Kollmann. Oči mu žhnuly jako řeřavé uhlíky.

„A teď vám řeknu svůj plán. Myslím, že zabít sto padesát mužů bude obtížné. S orky je to snadné – stačí si vyhlédnout příhodné místo a vyprovokovat je. Orkové se rozběhnou jako lavina a pak už je stačí jen odstřelovat z dálky. Nevím, jestli se nám to podaří i s pytláky. Lidé jsou opatrní. Příliš si cení svých životů. Můj plán je jednoduchý. Vydeme ještě o patro výš – viděl jsem tam nějaká okna i jakousi věžičku. Co je tam?“

„Jenom půda. Trámy a tak. Pokud vím, třetí patro nebylo nikdy obývané. Ale na věžičku se dostanete.“

„Dobře. Pustíme zajatce. Pytláci budou čekat támhle u dubu, je to asi dvě stě kroků. Pokud je ten Bogart jen trochu chytrý, a já myslím, že je, tak schová zálohu támhle do těch stromů na západní straně osady. Vidíte? Můžou se tam dostat nepozorovaně, všechny ty remízky tam splývají do jediné čáry a zakryjí je. Tam, u těch kůlen, je naše slabé místo. Za kůlny nenápadně přemístíte všechny bojeschopné muže. Můžete tam schovat i své tři jezdce. Podívejte se, něco vám ukážu.“

Sáhl do batohu a vytáhl jeden z nenatažených luků. Luk nevypadal nijak zvláštně, na délku měl sotva čtyři stopy, jen kolem madla byl trochu silnější, než je obvyklé. Černě se leskl, jako by ho natřeli silnou vrstvou laku.

„Toto je dokonalá zbraň, pane Kollmanne, vyrobili ji dva elfové usídlení v Barge. Luk je vrstvený, na dřevo naklízili rohovinu a zvířecí šlachy. Dostřelil bych s ním až k tomu dubu a ještě dál.“

„Až k dubu?“ vyjekl pan Kollmann. „Je to, jak jste řekl, dvě stě kroků!“

„Říkám vám pravdu,“ pokýval Thompson hlavou. „Při výrobě luky se skloubila elfská zkušenost s lidským důmyslem a lidskými

nástroji. Tohle je výsledek... No, jak jsem řekl: pustíme zajatého pytláka. Až bude v polovině cesty ke svým, střelíme ho do zad.“

„Eh?“ vyhekl pan Kollmann.

„Slyšel jste dobře. Střelíme ho do zad a pytláky to rozzuří. Vyhrnou se z remízků a poběží na nás. My je budeme shora pěkně odstřelovat. Jestli se nestáhnou a poběží přes celou tu dvousetkrokovou vzdálenost, dostaneme je všechny. Jenom mám strach, že nemám dost šípů, ale vy mi jistě nějaké půjčíte. O zálohu v hájku se musíte postarat vy.“

„Jistě,“ kývl Kollmann. „Budu taky bojovat.“

„Pytláky, které zabijete vy a vaši lidé, vám pochopitelně nebudu účtovat. Upozorňuju vás: spolehněte se především na luky a šípy, vaši lesníci určitě střílejí víc než obstojně. Nevybíhejte z úkrytů. Teprve až pytláci doběhnou ke kůlnám, zapojte i jezdce.“

„Pane Thompsone!“ vykřikl Jorg Dachler. „A co má rodina? Opustil jsem je! Utekl jsem od nich! Pytláci se na nich pomstí!“

„O rodinu se neboj, Jorgu,“ pousmál se Thompson. Obrátil se na stříbrovlasého elfa: „Co tady ještě postáváš, dědečku? Jak to, že nejsi na cestě, abys zachránil Jorgovu sladkou ženušku i s dětičkami? Tak huš huš, moc času nám nezbývá!“

Starý elf se potěšeně zakřenil, otočil se na patě a vyšel z místnosti.

„Dědeček je mizernej střelec,“ řekl Thompson na vysvětlenou. „Střílet z luku ho nikdy nebavilo. Byl by nám tady k ničemu.“

Díval se z okna a uviděl, jak se správce vrací od čáry lesa. Vydáváním zřejmě skončilo.

„Čolku, Ri! Natáhněte tětivy, popadněte šípy, přesouváme se o patro výš. Toho zajatce střeliš ty, Čolku, musíme něco udělat s tvými morálními zábrany. Věřil byste,“ obrátil se Thompson na pana Kollmanna, „že Čolkovi dělá hrozné problémy střelit někoho do zad?“

*

Thompson a Čolek se skrývali za ozdobným cimbuřím kamenné věžičky a dívali se přes zasněženou pláň k remízkům. Kolem

osamoceného velkého dubu se objevovaly první postavičky banditů. Nejprve dva tři, pak už se jich tam hemžilo více než třicet.

„Je jich tam k padesáti,“ sykl Thompson. „Necelá třetina. To znamená, že jeden oddíl se přesunul támhle ke kůlnám. Alespoň já bych ho tam poslal. Odtamtud mají okraj Štěkře nadosah. Poslední třetina se vzepřela velení a potuluje se lesem. Loví si na vlastní pěst, plení samoty, drancuje. Koukej, synáčku, pan Kollmann už vypustil návnadu.“

Vysokým sněhem kulhal muž oblečený v krátkém kožíšku a kalhotách z šedého sukna. Pytláka chytily místní myslivci už včera a nejspíš mu pořádně zvalchovali hřbet, protože je ani nenapadlo, že se sem další pytláci přihnou v tak velikém počtu.

„Čolku, synáčku, je na tobě, abys odhadl správnou chvíli. Co myslíš, už by se hodilo vystřelit?“

„Ještě ne,“ zachrčel Čolek.

„Správně. Návnada by měla ujít asi tak polovinu cesty. Měla by se cítit v bezpečí. Připrav se. Několikrát se zhluboka nadechni, nadýchej se do zásoby... Ri! Jdeme na to!“ houkl stranou dolů, kde u půdního okna postávala zjizvená půlelfka.

„Nadechni se, zamiř, nadsaď...“

Půlelfík zaklekl na zasněžené dláždění věžičky, ramenem se opřel o zub cimbuří.

Propuštěný pytlák pocítil, že už je u svých. Zrychlil.

„Ted’,“ zašeptal Thompson.

Tětiva zazpívala.

Šíp se nesl plochým obloukem. Snad to ani nebyla Čolkova chyba, snad propuštěný vězeň ještě víc přidal do kroku. Hrot ho zasáhl zezadu do stehna. Muž nadskočil a pak se překotil do sněhu.

„Do prdele! Čolku! Trefil jsi ho do nohy! No, možná je to takhle ještě lepší. A ted’ do nich! Do nich!“

Pět, deset pytláků vyběhlo od mohutného dubu. Utíkali k raněnému druhovi, aby ho odtáhli do bezpečí. Vstříc jim letěli opeření poslové Thompsonovy rodiny.

„Nádech, zamiř, přizvedni hrot. Pusť tětivu. Nespěchej!“ předříkával Thompson a sám šel příkladem. Napínal tětivu a vysílal jeden šíp za druhým. Než pytláci přeběhli šedesátikrokovou

vzdálenost mezi dubem a zraněným mužem, měl už na svém kontě pět zásahů. Ri střelila tři muže a Čolek další dva.

Potíž byla v tom, že na takovouhle vzdálenost neměly šípy potřebnou průraznost. Zasekávaly se sice do masa, ale ztlumeny vrstvou zimního oblečení zůstávaly mělce pod kůží. Thompson s touto skutečností počítal. Doufal, že dav útočníků poběží zasněženou pastvinou až tam, kde je šípy zasáhnou s dostatečnou razancí. Pak budou procházet těly skrz naskrz, drtit kosti, přetínat šlachy a párat plíce. Až bude plán posetá padlými těly, přijde na řadu nejzábavnější činnost – stopování a dorážení prvních raněných.

Takováhle byla taktika v bojích s orky. Skřeti, když už se jednou rozběhli, útočili s tupou urputností. Hrnuli se vpřed, mávali kamennými sekerami a nechávali se odstřelovat jako na cvičišti. U pytláků z druhého břehu Losinavy to však neplatilo.

Pytláci nedoběhli ani k raněnému zajatci a už se obrátili na útěk. Na pláni jich zůstalo ležet šest, nikdo z nich však nebyl mrtvý. Naopak – snažili se zahrabat do sněhu, což bylo chytré. Ještě víc snižovali Thompsonovu šanci na účinný zásah. Ostatní pytláci, někteří lehce zranění, ale bojeschopní, se vrátili pod ochranu nejbližšího remízku.

„Tohle nám moc nevyšlo,“ odfrkl Thompson. „A co že támhle z boku, z toho hájku, nevyrazil nikdo?“

Jako by ho uslyšeli. Ze shluku stromů, blízkého kůlnám, s řevem vyrazila tlupa útočníků. Byli vyzbrojeni oštěpy, kančími kopími, sekerami a tu a tam i meči. Ječeli, ale nezdálo se, že by chtěli přeběhnout volný prostor mezi hájkem a kolnami.

Za jejich zády vyběhli z lesíka střelci. Do výšky se vznesla řádka šípů, u hrotů ovinutých zapálenými hadříky, napuštěnými smolou. Luky pytláků nebyly tak dobré jako zbraně Thompsonovy rodiny, padesátikrokovou vzdálenost ke kolnám však přestřelily bez problémů. Šípy se zabodávaly do silných srubových stěn, padaly do sněhových návějí na střechách.

„Zápalné šípy?“ podivil se Thompson. „Co to dělají? Chtějí zapálit domy? Na všem přece leží sněh!“

Vzápětí pochopil: „Mají stejný plán jako my! Chtějí nás vyprovokovat!“

Vyklonil se z věžičky: „Pane Kollmanne! Zůstaňte na místech! Nevyjíždějte!“

Už však bylo pozdě. Zpoza krajní kolny vyrazili tři jezdci a za nimi houf pěšáků, vyzbrojených luky, oštěpy, vidlemi a cepy.

První řada pytláků se rozběhla vpřed. Popoběhli však jen pár kroků, hodili kopí a oštěpy a otočili se k útěku. Proběhli rojnicí střelců a ti vypálili další salvu šípů, tentokrát přímo do Kollmannových lidí.

Pak se všichni pytláci stáhli mezi stromy.

I na tu vzdálenost Thompson viděl, že dobrá polovina Kollmannových mužů je zraněná. Na bojišti zůstal ležet i jeden kůň, bil kolem sebe kopyty a sníh kolem něj se barvil krví.

Nikdo z pytláků neutrpěl ani škrábnutí.

„Je to ale šikulka, tenhle Bogart,“ neodpustil si Thompson obdivnou poznámku.

Jenže Bogart, rychtář vesnice Cambefort, měl v rukávu ještě další triky. Zatímco u stodol probíhalo střetnutí, vyběhlo od velkého dubu stádečko dobytka – krávy a ovce, které pytláci odehnali ze samot. Za nimi se kryli muži, spěchající pro své zraněné druhy.

Tady už se nedalo dělat nic. Střílet? Šípy by zasáhly akorát dobytek. Thompson sice napjal luk, ale než si stačil vybrat cíl, byli zranění pytláci odtazeni do bezpečí pod stromy.

*

Obrovský pastevecký pes si Skjúwinka všiml včas. Byl to huňatý zabiják, v jehož žilách kolovala i vlčí krev. Pytláci ho vycvičili pro lov kanců. Běžel neslyšně, chystal se zaútočit bez varování.

Jenže Skjúwink o něm věděl.

Tichounce zahvívá mezi zuby.

Pes rázem zapomněl na nepřátelství. Připojil se starému elfovi k boku, lísal se mu k nohám. Skjúwink ho poplácal po hlavě, podrbl za natrženým uchem.

„Poloviční vlk, co?“ oslovil ho přátelsky. „Běž pryč, bratříčku. Tohle není tvoje záležitost.“

Mezi stromy už byla vidět stěna z oloupaných klád, srub Jorga Dachlera. Zněly odtamtud hlasy.

„To něňy dobre,“ říkal muž v beránčím kožíšku, ozbrojený důkladným kančím kopím. Opíral se o srubovou stěnu a předloktím si utíral nos. „Mně sa to nelíbí.“

„Co ťa žere, Šmído?“ optal se ho vousatý chlapík, který s příkrývkou přehozenou přes ramena přecházel sem a tam před vstupem do srubu. Zpod příkrývky vyčuhoval tasený meč.

„Chlape z Dinka zdevočeli,“ řekl beránčí kožíšek Šmída. „Přetam utlókli nákého hochu. Zapáleli domy. Pomuchlovali holke. To sa mi nelíbí. My nésme žádné bandeti.“

„Na to kašlé,“ potrhnuł rameny Tasený meč.

„To něňy dobre. Pan Kollmann to tak nenecha. On zajede za panem baronem...“

„Co panu baronove do nákého Kollmanna? Pan baron kašlá na takého Kollmanna.“

Ze srubu vyšel třetí muž, oblečený do zeleného sukna, na hlavě měl nasazenou jezevčí čapku. Také on svíral kančí kopí.

„Ta žencká pořád enem brěči. A děcka řvó. Ja už to nemóžu poslóchat... Už bych chtěl bét doma, chlopi...“

„Šak už pudeme, enem to Bogart spraví. Povedám vám, sám bych Kárlikovi zvolchoval hřbet, že se nechál tak hlópě chytiť...“

Zamžikal očima a pak je vykulil.

Na volném plácku se zničehonic zhmotnila stříbrovlasá postava, navlečená do zašlé haleny, z níž visely trásně i otrhané kousky.

„Hé!“ vyjekl Beránčí kožíšek. „Co seš zač, dědečko? Kde ses tu pobral?“

„Já jsem,“ zakřenil se Skjúwink, „tenhleten... chudý pocestný.“ Pravici schovával za zády.

„Chodé pocestné?“

„Tak,“ přikývl Skjúwink. „Hele co mám!“

Zdvihl pravičku a tři užaslí pytláci uviděli mnohem delší a mnohem blyštivější meč, než jaký si kdy dokázali představit.

Skjúwink chytil jílec obouruč: „Do střehu,“ vyzval pytláka s mečem. Ten se mimoděk zakryl a Skjúwink do jeho zbraně zlehka udeřil.

Ozval se jasný a čistý tón.

„Poslal mě pan Kollmann,“ oznámil jim Skjúwink.

„Na něj, chlopi! Ze stran! Šmído, ty zprava!“

Skjúwink se protočil kolem vlastní osy a ťal po pytlákovi s mečem. Jeho pohyb byl pomalý a zdánlivě těžkopádný, pytlák měl dost času na to, aby do dráhy obouručáku nastavil vlastní čepel.

Ozvalo se slaboučké *klink*, které zaniklo v trojhlasém řevu pytláků. Mužův meč se rozlétl na několik kousků. Skjúwinkovo ostří pokračovalo dál. Prošlo pytlákovým tělem a rozťalo je na dva kusy.

Ve spršce krve, tryskající z roztržených tepen, provedl Skjúwink drobný výpad vpřed. Hrot obouručáku přerazil levou paži Beránčího kožíška a zastavil se o žebra. Skjúwink zapáchil vzhůru, rozpáral mužův hrudní koš. Přetřel klíční kost, čímž čepel vysvobodil.

Hlava a pravé rameno Beránčího kožíška odlétly o kus dál. Trup ještě chvíli stál na ochabujících nohou, pak padl naznak a zabořil se do závěje.

Ještě než Šmída dopadl na zem, probodl Skjúwink třetího pytláka, toho s jezevčí čapkou. Napíchnutého na čepeli ho odhodil dál od dveří.

Ozvěna dosud přehazovala křik tří mužů, ale nikdo z nich už nebyl naživu.

Skjúwink vešel do srubu. V koutě, vklíněná mezi skříní a stěnou, se choulila manželka Jorga Dachlera. K ní se tiskly dvě malé děti, chlapec a děvče.

Chlapec se podíval po stříbrovlasém elfovi a kurážně se zeptal: „Ty jsi strašidlo?“

Holčička přestala plakat. Obě děti se bez hlesu dívaly na vyčouhlou stříbrovlasou postavu. Skjúwink chvíli přemýšlel a pak řekl: „Pro někoho jsem strašidlo. Ale ne pro vás.“

Dotkl se ramene vzlykající ženy: „Odvedu vás do Štěkře. Posílá mě tvůj muž.“

Žena se schoulila do klubíčka ještě víc.

Skjúwink vzal ženu za bradu a násilím otočil její tvář k sobě. Měla rozbité rty. Její bradu i přednici košile pokrývala zčernalá vrstvička zasychající krve.

„Musíme jít. Odvedu vás do Štěkře.“

Teprve teď žena šišlavě promluvila. „Vyrazili mi zuby... Už nikdy nebudu hezká...“

Skjúwink jí pomohl vstát, pak vzal do náručí holčičku. Chlapec se mu připojil k boku.

Vyvedl je ze srubu. Přešli kolem rozsekaných těl.

Žena vzlykala: „Už nikdy se mu nebudu líbit...“

Z lesa vyběhl pes a tázavě se na Skjúwinka zadíval.

„Běž!“ křikl na něj starý elf. „Utíkej, bratříčku! Jsi svobodný!“

Pes se na elfa ještě chvíli díval a pak odběhl směrem ke Štěkři, tam, kde cítil pach dalších pytláků.

Elfova tvář posmutněla. „Další člověčí otrok,“ hlesl zklamaně.

*

„Pět zraněných!“ vykřikoval pan Kollmann. „A to jsme měli velké štěstí, že nedokončili útok! Váš plán byl na nic, Thompson!“

„Jak to – na nic?“ ohradil se Thompson. „Říkal jsem vám, že to nemusí vyjít! Zkusili jsme to, no a co? Ale vy jste selhal! Vyrázili jste předčasně, málem vás zmasakrovali!“

„Stříleli zápalné šípy!“

„No a? Mohli snad něco zapálit? Ty stodoly jsou utopené v závějích! Na doškách leží sníh! A i kdyby pár kůlen shořelo – byla by jich taková škoda?“

„Škoda? To je majetek, který patří mně a mojí ženě...“ chroptěl pan Kollmann. V uších mu doznívalo svištění šípů. Tentokrát se prst smrti dotkl i jeho. Zabili pod ním koně a on jako zázrakem vyvázl jen s pohmožděninami. Trásl se strachem. Hrozil se další pomsty pytláků.

„Co budeme dělat? Jestli na nás vyrazí ještě jednou, pobijí nás a spálí Štěkeř na popel! Moje žena čeká dítě... Za soumraku zaútočí znovu. Zapálí všechno. Všechny nás pobijí...“

„Pane Kollmanne,“ řekl Thompson pevně, „přijal jsem zakázku a chci ji dokončit. Zatím nemám žádnou pytláckou hlavu, kterou bych vám mohl předložit k proplacení, ale jsem rozhodnutý to změnit.“

„Co chcete dělat?“ podíval se na něj pan Kollmann s nadějí.

„Stmívá se. Za chvíli je tma. A já doufám, že pytláci zaútočí.“

„Doufáte?“

„Pane Kollmanne – vidíte ve tmě?“

„Cože?“

„Představte si temnou noc bez měsíce. Uvidíte něco?“

„Ne... nic...“

„Já vidím v noci dost dobře. To je tím, že jsem poloviční elf, víte? Pro dědečka Skjúwinka je noc stejná jako den. Jestli pytláci napadnou Štěkeř, půjdeme ven a dostaneme je jednoho po druhém, já a dědeček.“

Na chodbě se ozvaly hlasy.

„Elo, Eleonoro!“ křičel Jorg Dachler. „Chvála Zářícímu! Jste všichni? Jste v pořádku, ty i děti? Elo! Promiň mi, prosím tě, že jsem vás tam nechal! Odpuť mi! Proč nic neříkáš? Promluv!“

„Vyrázili mi zuby,“ ozvalo se zachraptění. „Už nikdy nebudu hezká...“

Ve dveřích se zhmotnila Skjúwinkova záplava stříbrných vlasů.

„Nejsou hloupí,“ vychrchlal starý elf. „Odcházejí.“

„Tak to jsou dost chytrí,“ přikývl Thompson.

„Ah!“ pochopil pan Kollmann. „Pytláci odcházejí, ale mohou se kdykoliv vrátit! Budou lovit v mých lesích, ze zálohy zabíjet moje lesníky. Jestli se jim zachce, zapálí i pole s úrodou!“

„Kolik jsi jich dostal, dědečku?“ zeptal se Thompson.

Elf zdvihl tři kostnaté prsty.

„Tři? Jenom tři? Počítal jsem, že jich pobijeme alespoň padesát!“ rozzuřil se Thompson. „Ti parchanti odcházejí a nenechají poctivýho živitele rodiny vydělat pár mizerných sorynů! Pane Kollmanne! Půjdeme za nimi. Přejdeme les a překročíme Losinavu! Počkáme na ně v jejich vesnici!“

Vyběhl do chodby a popadl za rameno Jorga Dachlera.

„Mládenče,“ oslovil ho. „Dokázal bys nás převést přes Vychnický les?“

Jorgova tvář byla bledá hněvem, rty měl pevně stisknuté. „Proč to udělali?“ zasyčel. „Moje žena jim přece nijak neublížila.“

„Ptám se tě: znáš lesní stezky?“

„Znám...“ zamžoural Jorg Dachler s očima plnými slz.

„Kolik je tam vesnic, ve kterých žijou pytláci?“

„Je tam Cambefort... A Dink... Pár samot...“

„Cambefort je největší? Kolik pytláků je z Cambefortu?“

„Víc než padesát...“

„Jasně! Jdeme tam! Povedeš nás? Půjdemo do vesnice toho rychtáře Bogarta a tam jim to vysvětlíme,“ křičel Thompson. „Zabijeme všechny, kteří dneska překročili Losinavu, ale ty nás tam musíš dovést!“

„Povedu vás,“ přikývl Jorg.

„Dám dohromady všechny bojeschopné chlapy,“ vmísil se do hovoru pan Kollmann.

„Ne! Zdržovali by nás! Všichni vaši bojovníci musí zůstat tady, aby bránili Štěkeř, pár pytláků se tu ještě může potloukat. Vyřídíme to sami.“

„Půjdu s vámi.“

„Ne, pane Kollmanne. Jenom já a moje rodina.“

„Půjdu s vámi! Chci to vidět! Jinak zruším smlouvu a nic vám nezaplatím!“

„Dobře, pane Kollmanne,“ ustoupil Thompson. „Vy jste klient. Chcete vidět, za co platíte. Rozumím. Jorgu – za jak dlouho můžeme dojít do té Bogartovy vesnice?“

„Před půlnocí. Před půlnocí tam budeme.“

*

Kdesi nízko nad obzorem zářil měsíc. Stříbrné světlo se tříštilo o stromy a dole zůstávaly jen temné stíny. Silně se ochladilo. Poutníkům se s každým nadechnutím zakusoval do plic mráz.

Thompson a Ri vydolovali z vaků jakési svítící střepy ze sklovitého materiálu, jen díky nim se mohli vydat na noční pochod i Jorg a pan Kollmann. Mladý lesník je vedl po utajených stezkách. Thompson, Čolek, Skjúwink i Ri šlapali rychle a vytrvale jako noční duchové. Všechny své batohy si vzali s sebou, odmítli nabídku, aby zavazadla nechali ve Štěkři. Jorg Dachler jim sotva stačil, ačkoliv šel nalehko.

Pan Kollmann s sebou vzal jezdeckého koně. Zpočátku se vezl v sedle, pak si však začal stěžovat, že mu omrzají nohy. Radši sesedl a šlapal po svých. Na koňský hřbet alespoň naložili batohy.

Šli už dlouho a Jorg, oslabený ztrátou krve, cítil, že mu docházejí síly. Zapotácel se a málem upadl.

„Zastavte,“ křikl pan Kollmann. „Dachler už nemůže.“

Shlukli se kolem Jorga.

„Jděte sami,“ sípal Jorg. „Jste skoro na místě. Ještě míli a narazíte na Losinavu. Nechte mě tady, odpočinu si.“

„Nenecháme tě tady, zmrzl bys,“ řekl pan Kollmann, ale neznělo to moc přesvědčivě.

Jorgovi se míhaly před očima mžitky, přesto si však všiml, že Skjúwink cosi šeptá do ucha koni. Potom udělal starý elf rychlý pohyb, z koňského krku se vyřinula temná stružka.

„Napij se,“ postrčil Jorga Thompson.

Jorg přitiskl rty na mokrou koňskou srst. Sál a lokal horkou krev. Zjizvená půlelfka ho chytila za zápěstí a Jorg znovu cítil teplo, které se mu rozlévalo po celém těle.

Po chvíli ho od koně odstrčili. Třásl se, ale cítil se mnohem lépe.

„Zavři koni žílu, Ri,“ zaslechl Skjúwinkovo zachrčení.

*

V těchto místech byla Losinava široká necelých sto kroků. Koryto mělo nepravidelný tvar a vystupovaly z něj velké balvany. Z větší části byla Losinava mělká sotva po pás, měnící se proudy však vytvářely hluboké tůně.

Na zasněženém ledu uviděli prošlapanou cestu. Vydali se k ní. Měsíc vystoupil o kus výš a zalil krajinu studeným světlem, teď už bez problémů viděli i Jorg Dachler a pan Kollmann.

Na jižní straně, na území barona Charabelase, nezůstal ani kousek lesa. Ani ten nejmenší hájek či remízek. I na severním břehu, patřícím k vévodství Barro, byly do lesního porostu vyhlodány rozsáhlé průseky. Pro obyvatele osady Cambefort nebyl zatěžko brát si stavební i palivové dřevo z cizího.

Cambefort se rozkládal asi půl míle od Losinavy. Blížili se k osadě po sněhem zaváté pastvině a viděli, že ji tvoří asi dva tucty pěkných, solidně vystavěných domů. Ve středu osady ponechali obyvatelé náves, otevřenou směrem k Losinavě.

„Zdá se, že ještě nešli spát,“ podotkl Thompson při pohledu na osvětlená okna i na hořící louče, zastrkané do držáků. „Chlapi vyrazili na válečnou výpravu a ženské na ně čekají.“